

[Løje.]

Paa den østlollandske Sukkerfabrik i Saksøbing opgjorde man Udbyttet umiddelbart efter Kampagnens Afslutning til 85 Dobbeltcentner mod 1933's 190 Dobbeltcentner. Fra samme Fabrik meddeler Driftsbestyreren til den lokale Presse, at det hidtil laveste Udbytte her i Landet var i 1920, hvor det var 121 Dobbeltcentner pr. Tønde Land, medens Gennemsnitsudbyttet for de sidste 10 Aar angives at være 162 Dobbeltcentner.

Altsaa, Gennemsnitsudbyttet for de sidste 10 Aar har været dygtigt op imod det dobbelte af, hvad det var for denne Egns Vedkommende i afvigte Aar.

At dette har været en ligefrem Katastrofe for de paagældende Landmænd, vil være umiddelbart indlysende, saa meget mere som Sukkerroevæden i mange Bedrifter indtager en meget stor Del af det dyrkede Areal, ofte $\frac{1}{4}$, ja, helt op til $\frac{1}{3}$. Mange af de Landmænd, der dyrker Sukkerroer, og som havde modtaget Frø og Kunstgødning tillige med en a conto Udbetaling fra Fabrikken, var i sidste Aar i det pinlige Tilfælde, at de ved December Termin, hvor de sædvanligvis kunde hente et meget betydeligt Bidrag til Udredelse af deres Termins-udgifter, var i Gæld til Fabrikken. At Spørgsmaalet har haft en stor økonomisk Rækkevidde i det hele, ser man ogsaa deraf, at flere store Pengeinstitutioner paa Lolland-Falster standsede Udlaan i December Termin. De turde ikke udsætte sig for at blotte sig for likvid Kapital, fordi de var bange for, at Indbetalingerne i ganske overordentlig Grad skulde svigte.

I de Egne, hvor Sukkerroedyrkingen er stærkest udbredt, har det da ogsaa i lang Tid været et meget brændende Spørgsmaal, hvorledes og i hvilket Omfang man fra Lovgivningsmagts Side vilde søge at raade Bod paa den Nødstilstand, der var en Følge af Katastrofen, og saa vidt mig bekendt har Dyrkerforeningens Repræsentanter i flere Maaneder ført Forhandlinger med den højtærede Handelsminister derom. Ogsaa mellem Ministeren og Rigdagsmedlemmer, der repræsenterer de i særlig Grad sukkerroedyrkende Egne, har Spørgsmaalet ved en enkelt Lejlighed — det var, saa vidt jeg erindrer, umiddelbart før Jul — været Genstand for Drøftelse, og Ministeren stillede sig meget forstaaende og meget imødekomende over for de Krav, man fra Dyrkeres Side stillede om en Erstatning for det Tab, man havde lidt. Ja, Ministeren stillede sig endogsaa saa imødekomende, at han vilde søge at arbejde hen til, at de

ca. 4,2 Mill. Kr., var det vist, der var i den egentlige Sukkerfond, skulde komme de kriseramte Sukkerroedyrkere til gode. Derimod mente Ministeren ikke at kunne gaa med til at udnytte den i Lovens § 4 lovfæstede Ret til under visse Forhold at forhøje Sukkerprisen.

I det foreliggende Lovforslag har Ministeren nu søgt at kombinere Spørgsmaalet om en Erstatning til Dyrkerne med en Lovgivning for de to følgende Aar, og jeg skal tillade mig at gøre enkelte Bemærkninger vedrørende de forskellige Spørgsmaal, der her er Tale om. De Love, vi i de senere Aar har haft, de saakaldte Sukkerordninger, har søgt deres Begrundelse deri, at det havde en stor og flersidig Betydning, at vort Land i videst mulig Udstrækning kunde blive ved at være selvforsynende med Hensyn til Sukker. Det er et samfundsøkonomisk Problem, det er i Øjeblikket i høj Grad et valutarisk Problem, det er af Betydning for de Landmænd, der en gang har indrettet sig paa den Kulturform og tilrettelagt deres Bedrifter derefter, og som er vant til at beskæftige sig med denne Dyrkning. Det er endvidere i meget væsentlig Grad et Beskæftigelsesspørgsmaal. Saa vidt jeg har kunnet faa oplyst, har man kalkuleret Antallet af beskæftigede Arbejdere i Sukkerroemarkerne i den egentlige Sæson til 10 000—11 000 og Antallet af dem, der er beskæftiget paa Fabrikkerne i en begrænset Tid, til ca. 5 000. Det er altsaa ca. Halvdelen af det Antal, som den højtærede Regering for nogle Dage siden stillede Forslag om at skaffe Beskæftigelse ved Hjælp af et Tilskud paa 80—100 Mill. Kr. Det er altsaa et Spørgsmaal af meget betydelig Rækkevidde, og det er derfor ogsaa givet, at det har Interesse for mange andre end selve Landmændene, at man faar tilrettelagt Vilkaarene for Dyrkingen paa en saadan Maade, at Dyrkerne fremdeles kan føle sig trygge og nogenlunde sikre paa, at de ikke, fordi der indtræffer saadanne uforudsete katastrofale Forhold, som er indtraadt i Aar, skal være udsat for Ruin. Det har derfor været nødvendigt gennem disse Ordninger at give Ministeren forskellige Bemyndigelser vedrørende Produktion og Import, ligesom der er truffet forskellige andre Bestemmelser.

Det foreliggende Lovforslag afviger ikke fra tidligere Sukkerordninger, ud over paa de Punkter, som er nævnt af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch og den højtærede Minister ved Fremsettelsen. Det foreslaas, at Ordningen skal gælde i to Aar, og der er indføjet den Bestemmelse, at man skal yde en vis, meget begrænset, Erstatning af de Midler,